

Dimarts 15 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 11,20-24): En aquell temps, Jesús començà a blasmar les poblacions on havia fet molts dels seus miracles, perquè no s'havien convertit: «Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida! Si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles que vosaltres heu vist, ja fa temps que, en senyal de penediment, s'haurien posat cendra i vestits de sac i s'haurien convertit. Per això us dic que el dia del judici serà més suportable per a Tir i Sidó que per a vosaltres. I tu, Cafarnaüm, ¿et creus que seràs enaltida fins al cel? Al país dels morts, baixaràs! Si a Sodoma s'haguessin fet els miracles que tu has vist, encara avui existiria. Per això et dic que el dia del judici serà més suportable per a Sodoma que per a tu».

«Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida!»

Fr. Damien LIN Yuanheng
(Singapore, Singapur)

Avui, el Crist reprèn dues ciutats de Galilea, Corazín i Betsaida, per la seva incredulitat: «Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida! Si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles que vosaltres heu vist, ja fa temps que s'haurien convertit» (Mt 11,21). Jesús dóna testimoni en favor de les ciutats fenícies Tir i Sidó: aquestes haurien fet penitència, amb gran humilitat, si haguessin experimentat les meravelles del poder diví.

Ningú no és feliç rebent una forta reprimenda. En efecte, ha de ser especialment dolorós ser reprès pel Crist, Ell que ens estima amb un cor infinitament misericordiós. Simplement, no hi ha excusa, no hi ha immunitat quan un és reprès per la mateixa Veritat. Rebem, doncs, amb humilitat i responsabilitat cada dia la crida de Déu a la conversió.

També notem que el Crist no va amb embuts. Ell situà la seva audiència cara a cara davant la veritat. Hem d'examinar-nos sobre com parlem del Crist als altres.

Freqüentment, també nosaltres hem de lluitar contra les nostres pors per a posar els nostres amics davant les veritats eternes, com ara la mort i el judici. El Papa Francesc, conscientment, descriuí sant Pau com un “esvalotador”: «El Senyor sempre vol que anem més lluny... Que no ens refugiem en una vida tranquil·la ni en les estructures caduques (...). I Pau molestava predicant el Senyor. Però ell anava cap endavant, perquè duia dins aquella actitud cristiana que és el zel apostòlic. No era un “home de compromís”». No defugim el nostre deure de caritat!

Potser, com jo, trobaràs il·luminadores aquestes paraules de sant Josepmaria Escrivà: «(...) Es tracta de parlar en savi, en cristià, però de manera assequible a tothom». No podem adormir-nos sobre els llorers —acomodar-nos— per a ser entesos per molts, sinó que hem de demanar la gràcia de ser humils instruments de l'Esperit Sant, amb vista a situar de ple cada home i cada dona davant la Veritat divina.

«Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida!»

Mn. Pedro-José YNARAJA i Díaz
(*El Montanyà, Barcelona, Espanya*)

Avui, l'Evangeli ens parla del judici històric de Déu sobre Corazín, Cafarnaüm i altres ciutats: «Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida! Si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles que vosaltres heu vist, ja fa temps que, en senyal de penediment, s'haurien (...) convertit» (Mt 11,21). He meditat aquest passatge entre les seves negres ruïnes, que és tot el que resta d'elles. La meua reflexió no m'ha portat a alegrar-me del fracàs que patiren. Pensava: en les nostres poblacions, en els nostres barris, en les nostres cases, per elles també passà el Senyor i... ¿quin cas hom li ha fet?, ¿quin cas li he fet jo?

Amb una pedra a la mà, m'he dit vers el meu interior: quelcom així restarà de la meua existència històrica, si no visc responsablement la visita del Senyor. He recordat el poeta: «Ànima, aboca't ara a la finestra: veuràs amb quin amor en cridar porfidieja», i avergonyit reconec que jo també he dit: «Demà li obrirem... tant li fa respondre demà» (Lope de Vega).

Quan creuo els inhumans carrers de les nostres “ciutats dormitori”, penso: ¿què es pot fer entre aquests habitants amb qui em sento incapaç d'establir un diàleg, amb qui no puc compartir les meves il·lusions, a qui em resulta impossible transmetre l'amor de Déu? Recordo, aleshores, el lema que escollí sant Francesc de Sales en ser nomenat bisbe de Ginebra —el màxim exponent de la Reforma protestant— en

aquell temps: «On Déu ens plantà, cal saber florir». I si amb una pedra en la mà meditava el judici sever de Déu que pot recaure sobre de mi, en altres moments —amb una floreta silvestre, nascuda entre les males herbes i els fems de l'alta muntanya— penso que no haig de perdre l'Esperança. Haig de correspondre a la bondat que Déu ha mostrat amb mi, i així la meva petita generositat dipositada en el cor de qui saludo, la mirada interessada i atenta envers el qui em demana una informació, el meu somriure adreçat al qui em cedeix el pas, florirà en un futur. I el nostre entorn no perdrà la Fe.